

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

3. Omnia modica sunt præter æternitatem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77028](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77028)

Ad Hebr.
c. 10. v. 37.

centum id annis patiar. Adhuc enim modicum aliquantulumque qui venturus est, veniet & non tardabit. Sic igitur pergant, & illud porro unum iudicabo esse necessarium, ut nihil agam contra conscientiam, nil contra Deum. Omnia ei salva sunt, cui salva est beata AETERNITAS.

III. Omnia MODICUM sunt, prater Aeternitatem.

Tract. 101.
in Ioannem.

Vere nimis quam MODICUM est, quicquid hic seu laboris seu doloris perferendum est. Augustinus: Hoc modicum, inquit, longum nobis videtur, quoniam adhuc agitur, cum finitum fuerit, tunc sentiemus quam modicum fuerit.

Eccli. 18.

Sapientissimus hominum, ut omnis humanae vitae periodum, vel ad centum annos ampliatam, proprio penicillo depingeret, minutissima rerum sibi scripsit exprimenda; ita enim dilucide affirmat Ecclesiasticus: Numerus dierum hominum, ut multum centum anni: quasi guttae aquae maris deputati sunt, & sicut calculus arenae, sic exigui anni in die evi. En, quid vobis, o longevi & centum annorum senes plauditis? omnes anni nostri quid sunt? lapilli arenarii & marina guttula. Et quid lapillus ad altissimos arenae montes? Et quid est guttula ad profundissimam maris voraginem? Ita quinquaginta, sexaginta, ita centum anni vestri, o senes, MODICUM sunt, nihil sunt ad illum aevi & aeternitatis diem. Et tamen cum hoc lapillo, cum hac guttula sic triumphamus. O vani & miserii lapilli est vita nostra, at non pretiosus lapillus, non auri & gemmae, sed arenae: guttula est vita nostra, at non dulcis aquae guttula, sed salissimi maris: Cuncti dies eius doloribus & crucibus pleni sunt, nec

Eccli. 3.

In Psal. 36.

per noctem mente requiescit, ait Ecclesiasticus. Verè Augustinus: Recole, inquit, annos ab Adam usque in hodiernum diem; percurrere scripturas: veri penè Adam ille de paradiso lapsus est. Vbi enim sunt praeterita tempora? si toto illo tempore viveres, ex quo Adam de paradiso dimissus est usque in hodiernum diem: certè videres vitam tuam non fuisse diuturnam quae sic avulsisset, unius autem cuiusque hominis vita quanta est? Adde quæ nos libet annos, duc longissimam senectutem, quid est? nonne aura est matutina? Verissima sunt hæc omnia. Dic enim quæso, ubi nunc Adam? ubi Cain jam? & ubi longævus Mathusalem? ubi Noë? ubi Sem? ubi Heber? & ubi obedientissimus Abraham? ubi Jacob? ubi Joseph? vixerunt: fuerunt Troës. Sic transit vita, sic transit mundi gloria. O ros! o vanitas! quid arabis? quid longa speras? Breve est, MODICUM est, vile est, punctulum est quicquid hic vides. Verè dixit Gregorius Magnus: Omnis longitudo vitæ praesentis punctum esse cognoscitur, cum fine terminatur. In ictu oculi clauduntur omnia: omnis consummationis vidi finem, latum mandatum tuum nimis. Quid ergo tempus ullum dicimus esse longum? praeteritum enim jam non est; futurum nondum est, praesens verò quoddam est: ipsa una hora clauduntur partibus agitur: quicquid ejus avolvit, fugitivis partibus agitur: quicquid ejus avolvit, futurum. Ubi ergo tempus quod longum vocamus? Non immerito suis Bernardes (& ego tibi, mi Lector) inculcavit, verissimum illud Divi Hieronymi monitum: Nullus labor durus, nullum tempus longum debet videri, quo gloria Aeternitatis acquiritur.

Lib. 15. mor.

c. 19.

Vitæ longitudo punctum est.

Aug. lib. 11.

Conf. c. 1.

Nullus labor durus, quo gloria

caelestis acquiritur.

Quantumcunque verò modicum sit vivendi spatium & breve, ad aeternitatem collatum, damnatorum tamen nemo Deum accusare poterit, quod vitam non dederit longiorem; seipsos damnabunt quod vitam non vixerint meliorem. Non enim est in inferno accusatio

Eccli. 41.

In inferno non est accusatio vitæ.

Hi liberet, mi Christiane, liberius paullo ac fidentiùs tecum agere, & rem oculis clarissimè cernendam subijcere. Ais, te caelum sepius cogitare, & magnis votis Aeternitatem aspirare. Ais tu hoc? Ego verò nego & per-

nego id te facere, mihi ipsi hoc de me affirmanti iuberè te non credere. Et qui fieri possit, o mi boscè Christiane, ut ego tuæ caeli sepius & serè cogitemus, & tantis, uti nos jactamus, votis Aeternitatem aspiremus, interim tamen vivamus tā torpidi & frigidi, tā lenti & fracti ad bonum, tam vivaces & fervidi ad malum, tam parati ac lubentes ad omnem petulantiam; homines queruli & oscitabundi, nūquam minus segnes quam cum irascendum est, nunquā magis pusilli animi quam cum patientum est: quāvis afflictione, quovis verbulo turbamur & deijcitur, ad unam voculam omnis nostra patientia liquescit, & desistit; nunquam desperatiores quam cum multa contra voluntatem accidunt. Tacebo ceteras libidinis & invicæ latentes in animo vomicas. Et tamen tales, tam belli homines; tam timidi cum audendū, tam audaces cum timendum esset; nihilominus gloriamur, saepe nobis Aeternitatis gaudia in mente & in votis esse. Crede mihi, creditu hoc difficillimum est, nos caelum & Aeternitatem in animo crebriùs volvere, & interim moribus non melioribus vivere? da veniam verbo, hoc impossibile est. Et istud jam demonstro.

Jacob Patriarcha avunculo suo Labano pro filiâ Rachele septem annis servivit, & videbantur illi pauci dies, præ amoris magnitudine. Audis hoc, homo queribunde tu servis non importori, qualis Laban, sed Deo conditori & promissori fidelissimo. Nec pro uxore servis, sed pro toto calorum regno; non pro uxoriâ formâ, sed pro aeterno Dei aspectu, non pro uxoriâ blandimentis, sed pro caelestibus, æternis deliciis. Et tamen vel unius dieculæ molestia te sic enervat, ut subinde tuas omnis in Deum amor frigere incipiat: quā primū adversa ingruunt, mox in fustissimas querelas prorumpis, caelum & terram inclamas, spiras vindictam, fortè nec ipsi semper divine justitiæ quærimonia tua parcat: quandoque verò sic te ablandiens voluptas emollit, ut servitii divini oblitus, & peccati labyrinthum à fronte amœnum ingressus, in letalem somnum resolvaris. En, hæc tua est vigilantia? En, hæc amoris tui heroica magnitudo est? Ubinam arduum illud septennium in divino servitio exantlatum? O Simon, Simon! sicine nō potes unā horā vigilare cum tuo domino? Sed audi plura de Jacob Patriarchâ. Deceptus hic à Labano perlipientis Liæ conjugium, pro desponsâ sibi Rachele servivit apud eundem importorem septem annis aliis, nec dubium, quin & hi septem anni, viti sunt illi pauci dies, præ eadem amoris magnitudine. Et credibile est cum subinde ab opere fatigatum, in Rachelis formam obliquisse oculos, secumque tacite dixisse: Digna est certè hæc forma, quamvis molestâ & septenni servitute, atque si necesse, aliis insuper septem annis, illius gratiâ duram hanc servitutem servare non recusabo. Ita amoris impetus omnem laboris sensum mitigabat.

Capis ista delicate Christi miles? & adhuc murras: tu Deo, pro Deo ipso servire, pro æternâ quiete iuberis laborare; ad tolerantiam atque patientiam provocaris pro immortalis beatitudine, & adhuc ignavus dormitor conquæris? Numera sis quæso annos, quos in Dei famulatum totos expendis; vide num annis viginti ita tu Deo, sicut Jacob Labano fideliter & industriè servieris: vix totidem menses aut dies reperies: numera pervigilatas in precibus noctes, recense dies in laboribus piis exhaustos: poterisne tu Deo, quod Jacob fecero dicere: Die noctique astu urebar & gelu, frigebatque somnus ab oculis meis: sic, per viginti annos in domo tuâ servivi tibi, quatuordecim pro filiabus, & sex pro gregibus tuis. Tunc ita, mi Christiane, annis viginti Deo servisti? non si, quæ tui laboris futura sit merces; non filiæ Labani, non greges ovium: sed servitutis tuæ præmium Deus ipse erit, animi corporisque beatitudo; unde quaque tibi erit optumè, deliciis afflues innumeris, maximis

Jacob pro Rachele servit septem annis. Gen. c. 29.

Deus animi & corporis beatitudo.

sine omni defectu, sine ullo fastidio, sine fine; nata-
bis quasi liquidissimis immensus voluptatibus. Et tamen,
aspice manus tuas ad opus languidissimas; inquire pe-
des tuos ad templum lentissimos; inspicere cor tuum in-
vidiā rabidum; irā & vindictā æstuans; spurcis cogita-
tionibus verminans; socordia & impatienā ignavum.
Siccine Deo servis pro celo, pro immortalī vitā, pro æ-
ternā beatitudine? quin facis quod Jacob, & promissam
tibi Rachelem aspicias, cum suscepti laboris ædium ob-
reperit. Quotiescunque igitur egerit tibi est, & vel adversa
premunt, vel prospera seducunt; vel labores oneri sunt,
oculos celo attolle, & te ipsum sic solare: En, illa tua Ra-
chel est, formosa nimis & decora! tota pulchra est, nec
macula in eā ulla est. En cælum, in doctum quietis &
voluptatis æternæ sustine nunc paululum non summos
dolores, non maximos labores, & brevi illic eris, tantū
tunc lætior & beatior, quanto nunc tristior & afflictior,
tunc quies illa tibi erit jucundior, quā nunc vita fuit o-
perosior. Ergo & AGE fortiter, & PATERE constanter;
digna est his omnibus beata AETERNITAS. Sis sic, mi
Christiane, te ipsum sæpius animares; si talibus oculis
cælum frequentius suspiceres, hoc affectu Aeternitatem
quotidie cogitares, crede mihi, pauci tibi servitutis dies
viderentur *pro amoris in AETERNITATEM hanc magnitu-
dine*: laborem omnem tibi facilem diceres, molestias om-
nes gratiam computares, adversa omnia inter lucra
numerares. Vitam præsentem hoc quisque sanctius in-
finitur, quod attentius futuram Aeternitatem expendit.

CONSIDERATIO VII.

Quomodo Christiani pingant Aeternitatem.

Per tenebrosam domū pedetentim incedendum
est, parietesque palpandi si humanus intellectus
in æternitatem sese velit immittere; iter reperiet te-
nebris & caligine obseptum, nec unquam in hac vitā
penetrandum, via quidem ad eam brevis est, sed exitus
interminabilis. Et quamvis nemo hominum Aeternita-
tem sic animo conceperit, ut, quid ipsa sit, liquidō
possit dicere, ejus tamen immensitatem similitudinibus
& picturis, quasi quibusdam umbrarum lineis li-
cet proponere. Umbra prioris est, & umbrarum um-
bra, quicquid vel scribitur, vel pingitur de Aeternita-
te. Neque enim omnia tempora in unum coarctata,
ejus latitudinem exhaurient: non horæ, non dies, non
hebdomades, non menses, non anni; non lustra, non
olympiades, non Indictiones, non Iubilæa, non sæcu-
la, non anni Platonici, & tardissimi octavæ spheræ
motus. Et si hac perquemvis numerum numerantem,
millenarium aut millionem multiplicentur, aut cui-
cunque numero numerato comparentur, ut stellis cæ-
li, arenulis Oceani, herbulis terræ, fluviorum guttu-
lis Aeternitatis tamen numerus non indagabitur.

Nauta bo-
lide maris
profundi-
tatem ex-
plorant.
Imago à
Christianis
proposita
ad expen-
dendum
profundum
æternitatis.

Nauta demissa bolide, maris profunditatem explo-
rant; nos item submissa & reverenti cogitatione, impe-
netrabile profundum Aeternitatis tentemus, & quo id
melius expendamus, hæc à Christianis proposita ima-
go juvabit. Ea sic habet:

Christus puerulus, quasi à præsepi & cunis pænè nu-
dus & investis, stat inter nubes, apram humeris suis
fert cruculam; nubibus unicum hoc verbum inscriptum
visitur, AETERNITAS. Infra Christi pedes in terrā hu-
mi sedet cadaver osseum, pilis & cute nudum, solā bar-
bā dignoscendum, lævā membranam tenet, in quā
per scriptum, MOMENTANEVM QVOD DELECTAT;
dextrā pomum extollit. Juxta corvus est, rostro co-
chleam admordens, sua illi vox adscripta: C R A S,
C R A S. E terrā hiantē flamma sese in altum emergit,
in quā voces illæ descriptæ: AETERNVM QVOD CRV-
CIAT. Christum ex æthere prodeuntem, flexis geni-

A bus adorant è dispari sexu gemini homines, loco om-
nium hominum: pone hos fluens clepsydra, & aper-
tus geminā facie liber est: alterā pagellā scriptum: *Da-
clm in bonis dies suos, & in puncto ad inferna descendunt.*
Alterā verò: *Quis me liberabit de corpore mortis hujus?*
Juxta stant caelestes genii & cernentium oculos manu
regunt, eosque ad divinum puerum erigere jubent, hæc
pictura est, sensus illius iste.

I. Christus invitans.

Christus, æterni Dei æternus filius, non aliā quā
nos esse; hoc est, nudus in hunc orbem ingres-
sus est. Vestem immortalitatis & innocentiae per ino-
bedientiam nos amisimus. Nunc omnes heu quā ma-
lè vestiti, in hanc lucem prodimus? Christus nobiscum,
imò pro nobis luit, quod non deliquit. Sed quid, crux
in humeris divinis hujus puelluli? lectulus est, in
quo in mortem obdormivit, pro cubiculo Golgotha,
pro cervicali spinæ, pro toro crux fuit. Multi è sanctis
hoc exemplo ducti, ultro per annos aliquot voluerunt
incommodè cubare, & malè parcissimèque dormire,
modò læt ad diem æternum surgerent. Certè D. Bo-
nonius abbas, pro culcitra plumæ terram, pro lodice
cilicium, pro cervicali saxum habuit. S. Lupus Episcopus,
viginti annis, S. Edmundus Archiepiscopus tri-
ginta annis, extra omnem lectum dormierunt. Tese-
bo Nicolaos, Basilios Udalricos, aliosque quā pluri-
mos, quibus opæ pretium visum non est, talibus de-
liciosis somnum pauperum annorum fovere. Alia illis
quies & longior in mente fuit: ideo nec ad satietatem,
nec ad delectationem, extra cælum quiescere placuit.
Quot feminis etiam idem animus fuit? S. Clara pro
pulvillo ligneum trunculum capiti subiecit. S. Heldwi-
gis culcitram stramentitiam non nisi pro deliciis admi-
sit. S. Birgitta ab obitu mariti, triginta annis & ci-
licium assidue gestavit, & nunquam nisi humi dormi-
vit. Omitto alias.

Lectulus
Christi.
Crux, cubi-
culi, Gol-
gotha, cer-
vical, spina.

Et quid veteres narramus? quot hodieque viri reli-
giosi, semese stramini libenter & suaviter indomniunt,
nec plumas petunt cum beatam Aeternitatem sperent,
quā quotidie cogitant. Sed ad Christum redeamus, Christus
mortem is oppetiit, eamque & acerbissimam & igno-
miniosissimam, sed ut mortem æternam à nobis arce-
ret. Omnes quidem morimur, sed mors hæc brevissi-
ma est. Lætu oculi, momento à corpore divellitur ani-
ma, & totum hoc factum est, quod MORI vocamus. Non ita
res agitur apud Inferos. Tormenta illa omnes
mortis angores & dolores longissimè superant, non tan-
tū quia multò graviora, sed quia incomparabiliter
diuturniora, cū sint æterna. Itaque illic ista pati, est
tūc mori. Et ab hac perpetuā morte liberavit nos puer
ille, qui in nubibus pictus progreditur. Sub pedibus di-
vini hujus pueruli exsuum cadaver sedet, quod primi o-
mnium parentis esse, pluribus indicis sciri potest. Au-
dite nunc posteri, & feri nepotes Adami, parentem ve-
strum vos sic affantem?

Christus
ut mortem
æternam à
nobis arce-
ret, mortē
oppetiit
ignomi-
niosissimā.

II. Adam lamentans.

O filii, felices futuri, si parens vester scivisset fe-
licitate uti: nunc verò miseri hoc ipso, quod mei
filii, ego vos necavi prius quā genui, propter me an-
tè damnati estis, quā nati; Deus esse volui, vix homo
mansi: omnes in me petiistis, antequam perire possentis:
ita nescio, patrem me appelleris an patricidam & tyran-
num; vitiosos vos esse quid miror, aut conqueror? à me
tales esse didicistis: inobedientes vos esse doleo, sed ta-
men esse docui, ipse Deo inobediens: intemperantes &
gulosos vos averfantur superi; ah, paternum hoc est
vitium: superbia vestra exosos vos Deo facit; ego pri-
mus vestrum, ab hoc monstro triumphatus cecidi,
factaque est superbia à me victo superbiior: hoc à me